

Τα ίδια με πέρσι...

Ζάχος Βασιλείου
Χειρουργός

Είχε ψύχρα. Έριξα ένα μπουφάν στην πλάτη μου και βγήκα στο μπαλκόνι. Οι δρόμοι έρημοι, όλη η γειτονιά φευγάτη. Οι περισσότεροι είχαν φύγει στα χωριά τους. Άλλοι, λιγότεροι από πέρσι, σε εκδρομές. Μέχρι και η κυρία Ευτέρπη που σέρνει τα πόδια της ασθμαίνοντας με το «πι» ταξίδεψε με τη Λέσχη Φιλοπτώχου στη γειτονική Βουλγαρία για Πάσχα.

Καιρός ήταν! Το μποτιλιάρισμα, η ηχορρύπανση και το καυσαέριο της πόλης είχαν ρεπό. Τα γκρίζα σύννεφα συνέχιζαν να συνωστίζονται απειλητικά στον ουρανό. Τι μ' ένοιαζε; Ας έβρεχε! Ας έριχνε καρεκλοπόδαρα! Το αρνί έτσι κι αλλιώς θα ψηνόταν στον ηλεκτρικό φούρνο. Δεν θα χρειαζόταν ούτε λαμαρίνα ούτε κάποιο υπόστεγο. Η ΔΕΗ, καλή της ώρα, είχε σταματήσει τις εκνευριστικές διακοπές ρεύματος των προηγούμενων ημερών. Δεν υπήρχε επομένως κανένα πρόβλημα. Το πασχαλινό τραπέζι θα ήταν έτοιμο στην ώρα του. Όλα έτοιμα, το κάθε τι στη θέση του. Αναψα ένα τσιγάρο κι έριξα μια ματιά στον ουρανό. Τα παιδιά δεν είχαν ξυπνήσει ακόμα. Η γυναίκα μου παρέμενε κλεισμένη στην κουζίνα. Δεν τόλμησα να την ενοχλήσω καθόλου από το πρωί. Τον καφέ μου αυτή τη φορά μόνος μου τον έκανα.

Ίσως, σκέφτηκα, θα έπρεπε κι εμείς να είχαμε φύγει. Τόσες εκδρομές γίνονται αυτές τις μέρες. Κωνσταντινούπολη, Κέρκυρα, Πήλιο, Κυκλάδες. Δέχονται και πιστωτικές κάρτες τα πρακτορεία ταξιδιών. Να, ο κύριος Αλέξανδρος που μένει από πάνω μας πήγε πριν τρία χρόνια στη Ρόδο. Ακόμα ξεχρεώνει την κάρτα του αλλά αυτό βέβαια είναι δικό του θέμα.

Και φέτος, λοιπόν, δεν πήγαμε πουθενά. Πέρσι ήταν άρρωστη η μάνα μου, πρόπερσι είχα κάτι δουλειές, την άλλη φορά έδινε εξετάσεις ο μεγάλος μου γιος και διάβαζε, την άλλη είχε σπάσει το πόδι η πεθερά μου πέφτοντας στα σκαλιά του ΚΑΠΗ, πάντα κάτι συνέβαινε και μέναμε μόνιμοι σε μια έρημη πόλη. Τα τελευταία χρόνια οι διπλανοί

μας, κάθε Πάσχα πριν φύγουν για το χωριό τους, το μόνο που δεν κάηκε πέρσι το καλοκαίρι στην Ηλεία, μας αφήνουν το καναρίνι τους για να το φροντίζουμε. Ο διαχειριστής της πολυκατοικίας, πριν φύγει κι αυτός στο χωριό του στη Δράμα, μου δίνει τα κλειδιά του παλιού Φιάτ για να το βάζω πότε-πότε μπρος για να μην μείνει από μπαταρία.

Κάθε φορά τα βάζω με την τύχη μου. Να μην έχω κι εγώ ένα χωριό! Μνήμες και εικόνες που μου στέρησε η ζωή! Έγραφαν οι συμμαθητές μου στο σχολείο εκθέσεις δυο και τρεις σελίδες για το πώς περάσανε το Πάσχα στα χωριά τους. Εγώ κάθε χρόνο έγραφα δυο σειρές όλες κι όλες. Δεν είχα τι να γράψω... Μια φορά, θυμάμαι, έγραψα μονάχα τρεις λέξεις, σκέτο τηλεγράφημα. «*Τα ίδια με πέρσι*»...

Του χρόνου, λοιπόν, σκέφτομαι να πάω στη Χίο. Αν δεν έρθει η γυναίκα μου και τα παιδιά, θα πάω μόνος. Το πήρα απόφαση! Εκεί στο Βροντάδο, στον ρουκετοπόλεμο. Έχει δίκιο ο ξερόλας ο φίλος μου, ο Πέτρος. Πάντα έχει δίκιο. Αυτός πέρσι το Πάσχα πήγε στην Κέρκυρα. Με τη δέκατη στάμνα που έριξε από το παράθυρο έγινε εντελώς καλά.

Έχω να ρίξω πολλές ρουκέτες για να ξεσπάσω. Ρουκέτες που θα στοχεύουν το καμπαναριό του Αγίου Μάρκου ή της Παναγίας της Ερυθιανής αλλά στο μυαλό μου θα στοχεύουν όλα αυτά που βιώνω τις μέρες του Πάσχα, κάθε Πάσχα και μου σπάνε τα νεύρα, τα έχω βαρεθεί και αντιπαθήσει.

Μια ρουκέτα για κάθε δημοσιογράφο και έμπορο στη Βαρβάκειο αγορά και στη Μοδιάνο που μιλούν, οι ίδιοι και τα ίδια κάθε χρονιά, για τις τιμές του αρνιού, της ντομάτας και του αγουριού, μια για τις κάμερες που στήνονται στα δίοδια στις εθνικές οδούς με τις ατέλειωτες ουρές αυτοκινήτων, μια ρουκέτα στα κανάλια για το «*Μπεν Χουρ*» και το «*Σπάρτακος*» που παίζονται κάθε Μεγάλο Σάββατο από νωρίς το από-

γευμα μέχρι την ώρα του «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», μια για τα προβληματικά μεγάφωνα στον αυλό-γυρο της εκκλησίας της ενορίας μας που είτε στριγγλίζουν είτε τα πιάνει βουβαμάρα, μια για τον ψευτοανάπηρο γύφτο που ξαπλώνει, χρόνια τώρα, στην ίδια πάντα γωνιά με απλωμένο το χέρι, μια για την πεθερά μου που πάντα μου σπάει το κόκκινο αυγό με ύφος Αττίλα εκδικητή, μια ρουκέτα για την κόκκινη μπογιά των αυγών που

μου βάφει τα δάχτυλα, μια για τα πασχαλινά μηνύματα και τις ψευτοευχές από τους μεγάλους και τους ισχυρούς για ειρήνη, ευημερία και πρόοδο που δεν πιάνουν ποτέ τόπο, μια για το ενοχλητικό καναρίνι των διπλανών, μια για το σαράβαλο Φίιατ του διαχειριστή, μια, μια, μια, μια...

Άναψα ένα τσιγάρο κι έριξα μια ματιά στον ουρανό. Τι με νοιάζει; Ας βρέξει! Ας ανοίξουν οι ουρανοί!

ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Πεταλιά-πεταλιά ξεκίνησα να σε βρω,
σ' ένα ραντεβού που μόνος μου έκλεισα.
Στοιχείο ζωής, ταξίδι στο χρόνο,
πραγμάτωση φαντασίας, ανάσα ελπίδας.
Δρόμοι καρδιάς μοναχικοί και δύσκολοι,
ηλιοκαμένοι, βροχεροί.
Πουθενά δεν σε βρήκα.
Δεν απελπίστηκα...

Πεταλιά-πεταλιά σε έψαξα γύρω μου,
μιρίζοντας αέρα, κυνηγώντας σύννεφα.
μετρώντας αστέρια, ακούγοντας κύματα.
Θα με οδηγήσουν σε σένα, σημάδια ψυχής.
Συνεχίζω μονάχος το δρόμο μου.
Δεν το βάζω κάτω, δεν σταματώ.
Δεν συμβιβάζομαι.
Ελπίζω, ζω...